

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R.P. Valerii Reginaldi Bvrgvndi Seqvani E Societ: Iesv,
Praxis Fori Poenitentialis**

Ad Directionem Confessarii, In Vsv Sacri sui muneris ...

Regnault, Valère

Mogvntiæ, 1617

Pars prior capitis, in qua proponuntur ea, quæ certa sunt, ibidem,

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78322](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78322)

Sacramentalis debet esse, iuxta illius definitionem traditam in præcedent. cap. n. sed excusatio ad absolutionem obtinendam inepta. In cuius exemplum adfertur: tum ea, quæ Aulicus confitens sacros a more, dicit homines illius fortis vix posse absque illis vitæ ritum ea, quæ mercator sua fira confitens, dicit se non posse aliter facere, eo quod talis mos inoleverit. Quamquam ut Nauarr. habet in seq. n. 10. non videtur alienum dicere, sufficientem esse accusationem quæ pœnitentis peccata sibi principaliter imputat, quamvis minus principaliter eadem imputet diabolo vel aliis creaturis, quæ et si non potuerint iustam dare peccandi causam, dederunt tamen nonnullam occasionem.

Decimasexta conditio parere parata.

Postremo debet confessio, esse parere parata, id est facta a pœnitente cum ea dispositione animi, vt paratus sit iuxta Confessarii arbitrium satisfacere Deo pro peccatis suis; si modo tale arbitrium sit æquum, vt consequenter addit Nauarr. num. 106. De qua conditione, sitne in præcepto, an solum in consilio, parere poterit per ea quæ in sequent. libr. dicenda sunt de satisfactionis necessitate. Atque hæc hæcenus de conditionibus quas sacramentalis confessio requirit, vt debite fiat. Quas vero ex eis sic requirit, vt per ipsarum defectum reddatur inualida, patebit ex dicendis in sequenti cap. 5.

CAPVT QVARTVM.

De iis, de quibus facienda est Sacramentalis confessio.

Quædam de his certa sunt, & quædam dubia, vt quæ perfectæ que mur: illa in priore, & hæc in posteriore parte huius capituli.

PRIOR PARS CAPITULI.

In qua proponuntur ea quæ certa sunt.

SVMMARIVM.

- 91 De omnibus peccatis mortalibus post baptismum commissis facienda est Sacramentalis confessio.
- 92 Peccata venialia sunt quidem materia sufficiens confessionis, non tamen necessaria.
- 93 Duo casus in quibus veniale est necessario constitendum.
- 94 Peccatorum, de quibus iam alias ritè facta est confessio, potest iterum ipsa fieri.
- 95 Solutio eorum quæ in contrarium obici possunt.
- 96 Est autem sint materia sufficiens, non tamen necessaria, sicut nec peccata venialia.
- 97 Eorum aliqua confiteri licet aliis iactis, nisi confessio de illis ansea facta fuerit inualida.
- 98 Non est illicitum hodie aliqua eorum vni Sacerdoti confiteri, & etas alia confiteri alteri, sed melius est, omnia vni.
- 99 De omnibus peccatis mortalibus nondum confessis, etiam si occultata sunt, tam quoad numerum, quam quoad speciem eorum & circumstantias mutantes speciem, facienda est confessio.
- 100 Extensiones cum quibus istud accipiendum est.
- 101 Qui notus est Confessario non tenetur confiteri circumstantiam personæ.
- 102 Sacerdoti cui iam alias nota sunt peccata pœnitentis, sufficiens confessio fit, si hic illi dicat se confiteri de omnibus quæ is nouit a se commissis esse.
- 103 Propositio indicans omnia necessaria ad confessionis integritatem.

Primum ergo certum est, de necessitate Sacramenti Pœnitentiæ esse, vt in confessione omnia peccata mortalia post baptismum commissa exprimantur, quantum potest moraliter fieri: idque eidem Sacerdoti, & in eadem confessione; adeoque in ordine ad vnam & eandem absolutionem. Pro quo decreta Conciliorum (inter que manifestissimum est illud Concilii Trident. sess. 14. cap. 5. & Can. 7.) ac Patres adfert Suarez tom. 4. disp. 22. sect. 1. & ex D. Thoma rationem hanc addit; quod cum vnum peccatum mortale remitti nequeat sine alio, nec Sacerdos possit ab vno absolvere, quin absoluat ab omnibus; atque absolutioni adæquata esse debeat confessio: siquidem hæc i deo necessaria est, quod absolutio non de-

beat dari de ignotis ex Concil. Trid. in cit. c. 5. Cum, inquam, hæc ita sunt, peccataq; mortalia, sicut connexa sunt quoad remissionem, sint & quoad absolutionem; erunt pariter quoad confessionem, quæ ad absolutionem ordinatur.

Secundò certum est, peccata quidem venialia esse debitam materiam confessionis: hanc tamen non esse necessariò de illis faciendam: ita vt liberum sit illa tacere. Id quod habetur definitum à Concil. Tridentin. in eodem cap. quinto. Et ratio ostendit: quia pœnitentiæ est secunda post naufragium tabula: Peccatum autem veniale non est naufragium; nec enim frangit innocentie nauem separando hominem à Deo. Intelligendum vero istud est siue quis habeat sola venialia, siue habeat mortalia, ex probata ab omnibus, inquit Nauarr. in Enchir. cap. 21. num. 3. 4. sententia. Neque obstat quod in cap. Omnis viri usque sexus, De pœnitent. & remiss. expresse præcipiatur confessio omnium peccatorum, nam id tantum intelligendum est de mortalibus, vt ibidem in verbo Omnium; interpretatur glossa recepta, vt addit Nauarr. ab omnibus Canonistis tum Theologis. Idque merito quia (vt ritè arguuntur Caiet. tom. 1. opusc. tract. 5. quest. 1. Franciscus à Victoria de sacrament. num. 129. & Canus in relect. de pœnitent. part. 6.) intentio Ecclesiæ in eo præcepto, non est præcipere confessionem; sed iure diuino præceptum determinare quoad tempus; ac proinde præceptum Ecclesiasticum obligat tantum ad confessionem mortaliū, sicut & diuinum, cumq; idem est: nec enim Ecclesiæ præcipit aliam confessionem quam quæ instituta est à Christo.

At tamen duo casus dantur relati à Nauarr. loco cit. in quibus necessariò de veniali, sicut & de mortali facienda est confessio Sacramentalis. Alter quando de aliquo veniali dubitatur an sit mortale: ob eam enim dubitationem tenetur quis de illo confiteri iuxta dictum D. Augustini relatum in cap. Si quis autem de pœnitent. distinct. 7. Tene certum, dimitte incertum. Siquidem Pœnitens tacendo peccatum de quo dubitat, an sit mortale, exponit se periculo peccandi mortaliter per mutilationem confessionis: à cuiusmodi periculo se liberat declarando illud in confessione. Vbi aduertet ex Syluest. confessio 2. quest. 2. hunc casum intelligendum esse de dubio quo quis quasi in æquilibrio constitutus, non magis ad vnâ partem, quam ad alteram oppositam declinat, saltem notabiliter, etiam si aliquo modo coniectetur de eorum vna, sed sine probabilitate. Quo dato, sequitur non modo eum qui scit, sed etiam eum qui probabili ratione de aliquo peccato existimat, quod non sit mortale, haud tamen de illo confiteri. Neque obstat leuis aliqua formido de contrarie; cum sine tali, vix vnquam contingat opinio: cuius differentiam per quam à scientia separatur, Philosophi ponunt in eâ ipsa formidine, quam scientia à secludit.

Alter casus sumptus ex D. Bonauentura in 4. distinct. 16. sub finem, est: quando quis tantopere afficitur ad aliquod peccatum veniale, vt timeat se per illud inducendum ad mortale, nisi confitendo frenet fortiter talem affectum: nam consentiret alioqui in mortale, consensu saltem interpretatiuo.

Tertium certum est de mortalibus iam alias ritè confessis, eandem esse rationem ac de venialibus in hoc, quod sint materia sufficiens confessionis, etiam sola & sine admixtione aliorum peccatorum; quod communem opinionem esse nec qui contradiceret se vidisse Caiet. ait in memorato tract. 5. q. 4. In illiusque confirmationem Nauarr. ad cap. Quam pœnitent. De pœnitent. distinct. 1. num. 9. inducit id ipsum cap. habens hæc verba.

Quantò pluribus confitebitur in spe veniæ turpitudinem criminis, tantò facilius consequetur misericordiam remissionis. Inducit, inquam, dum ait: Infertur ista notabilis conclusio; quod non solum peccata nondum confessa, sed etiam iam confessa legitime, iamque condonata; possunt esse sufficiens materia Sacramenti pœnitentiæ. Quod etiam ipse attingit in Enchir. cap. 21. numero 42. Et rationem adfert ad cap. Fratres. De pœnitent. distinct. 5. numero 29. quod quantum per primam confessionem & contritionem peccata illa condonentur pœna tamen temporalis in quam æterna fuit commutata pro illis subeunda, minuitur tali iteratione: tum propter verecundiam, quam confitens patitur: tum propter

absolutionem Sacramentalem, per quam non solum augetur gratia, sed etiam secundum receptam sententiam minuitur poena in purgatorio sustinenda. Ad quam rationem accedit consuetudo virorum bonorum, eadem peccata saepe confitentium: quae, ut ait à *Vict. de Sacramen. num. 170.* maximum pro hac re habet argumentum. Accedit etiam illud *Extraag. communis, Inter cunctas. §. Ceterum de privileg.* non esse quidem de necessitate iterum eadem confiteri peccata tamè propter erubescenciam, quae bona pars est poenitentiae, salubre esse.

95. Solutio autem illorum quae in contrarium obiici possunt, in his consistit, ut habetur ex *Caiet. in ead. quest. 4.* Primum peccata esse tantum remotam materiam Sacramenti poenitentiae; propinquam verò, quae multiplicanda est, ut forma ipsius Sacramenti multiplicari possit, esse contritionem, confessionem & satisfactionem: quae de vno eodemque peccato possunt esse plures. Secundo, iam remissum esse peccatum quoad culpam, ac etiam quoad poenam, non impedire quominus ipsum sit materia sufficiens Sacramenti: alioqui enim is qui tantam de suis peccatis contritionem concepit, ut remissionem illorum sit à Deo consecutus, tam quoad poenam, quam quoad culpam, non posse de iisdem peccatis confiteri: quod nemo dixerit, quia ut rectè ait idem *Caiet. in solutione 3. argumenti.* confitendum est, quod tale & tale peccatum fecerimus, non autem quod talis peccati vinculo detineamur. Atque ad hoc, ut poenitens à Confessario absoluitur, satis est, ut ille contritus & paratus ad poenitentiam, exponat sua peccata tanquam ea quibus se obligauit. Quod hinc confirmatur, quia peccata post factum diligens conscientiae examen in confessione, tenemus postea confiteri si in memoriam recurrant: non quod adhuc illis ligemur, quia remissa sunt cum ceteris ante confessis, sed quia illis alligati fuimus.

Postremo sacramentum Poenitentiae, ex propria sua ratione habere, ut medicinale sit & curatiuum infirmitatis peccati actualis: hancque infirmitatem consistere non solum in culpa & poena siue aeterna, siue temporali, in quam aeterna ipsa fuerit mutata; sed etiam in multis alijs malis, ut patet argumento vulneris quae ex peccato originali in baptizatis remanent. Quibus malis quoniam anima ob peccatum tenetur alligata, potest & in eo (deletur etiam iam culpa & poena) verificari forma Sacramenti poenitentiae, Absolutio te ab omnibus peccatis tuis: conferendo nimirum gratiam, quae quatenus est Sacramentalis Sacramenti poenitentiae, extenditur non solum ad culpam & poenam, sed adhuc ad alios per peccatum contractos animae morbos sanandos.

96. Quartum certum, est peccatorum iam ritè confessorum eandem ac venialium rationem esse in eo, quod non sint de necessitate confitenda. Quod quidem (sicut & praecedens) communem Catholicorum sententiam habere auctus *Navarr. in Enchir. cap. 9. num. 1. & cap. 21. num. 38.* Ratio autem patet ex eo, quod non sit obligatio ad confessionem aliquorum peccatorum, quin sit etiam ad eorum contritionem: cum ex hac illa debeat procedere ut sit Sacramentalis. At nulla est obligatio saltem de iure diuino ad iterandam contritionem peccatorum, de quibus iam habita est: ut docuimus in praeced. lib. num. 16. Ergo nec est ad iterandam confessionem peccatorum, de quibus iam facta fuit. An verò aliqua possit esse de iure humano postea examinabitur.

Hinc consequens est, in confessione peccatorum iam aliquando legitime confessorum, sicut & in confessione venialium, liberum esse quaedam eorum dicere, & quaedam reticere: quod expresserunt *Franc. à Victoria & Sotus: ille de Sacram. num. 166. & hic in 4. distinct. 18. questio. secunda. art. 5. col. 4.*

97. Vbi aduerte ideo dictum esse legitime confessorum, quod per confessionem quae iuxta dicenda in sequent. capite, inualida est, non satisfiat obligationi confitendi. Vnde sequitur discrimen inter eum qui confessionem iterat ob praecedentis inualiditatem, & eum qui iterat tantum ob deuotionem: quod ille teneatur confiteri omnia peccata mortalia in alijs inualidis confessionibus confessa, nec possit aliud eorum scienter tacere, ac si nusquam de illis confessus esset. De qua re monendus est Poenitens; sicut & de eo,

quod debeat exprimere quoties eo modo confessus sit, & in tali statu Eucharistiam sacram susceperit; cum toties facillimum commiserit. Iterans verò confessionem tantum ex deuotione, possit pro arbitrio quaedam peccata iam ritè confessa exprimere, & quaedam tacere: nisi dixerit Confessario se velle confiteri peccata omnia mortalia totius vitae, & dedita opera taceat aliquid mortale quia tunc peccaret mortaliter; ut à *Victor. loco cit.* probat ex eo, quod perniciosè mentiatur, confessorem decipiendo circa principalem materiam Sacramenti. Quamquam secus esset si tacerat ex ignorantia, ob defectum perfectae examinationis conscientiae: quia ut idem auctor addit, confessio generalis de peccatis iam ritè confessis non requirit tantam conscientiae examinationem, quantam confessio de nondum confessis.

98. Vt autem liberum est, quaedam ex iam ritè confessis iterum confiteri, & quaedam tacere: sic ex *Soto loco cit.* liberum est partem eorum hodie confiteri, & ab illis absolui; & partem aliam cras, & similiter absolui: & sic per hebdomadam. Imò vni Sacerdoti vnam partem, & alteri alteram: nisi quod videatur esse genus hypocrisis, non ostendere se tam peccatorem quam sit: verum consultus esse vni idoneo totam conscientiam aperire, haud dubium est.

99. Quintum certum, est in Sacramentali confessione omnia peccata mortalia, tam quoad numerum, quam quoad speciem exprimenda esse; quantumuis interna tantum sint: ut ea quae contra duo vltima decalogi praecepta committuntur. Omnia, inquam, quae nondum legitime confessa, post discussionem sui diligentem memoriae occurrunt; simul expressis circumstantiis speciem mutantibus. Sic enim definitum habetur in Concilio Trident. *sess. 14. cap. 5. & can. 7.* Et ratio in promptu est, quia confessio instituitur ad subiciendum peccata clauibus Ecclesiae, ut earum virtute remissio illorum obtineatur: dicente Domino *Ioan. 20.* Quorum remiseritis peccata remittuntur eis. per quod Apostoli, & successores ipsorum constituuntur Iudices in foro poenitentiae: in quo ut ferant sententiam secundum aequitatem, debent totam causam audire, exploratamque habere: quod fieri non potest, nisi poenitens confiteatur sua peccata, declarando non modo speciem illorum; sed etiam numerum: cum vnum quodque illorum, siue in eadem siue in diuersa specie, contineat distinctam ab alijs, propriamque, multatam ac Dei offensam. Accedit quod vnius mortalis remissio sine alterius remissione obtineri non possit ex Theologorum omnium (ut *Navarr. testatur ad cap. Sum. plures, De Poenitentia distinct. tertii*) sententia; confirmata per illud eiusdem c. implium est à Deo dimidiam sperare veniam. Ratioque aperta est: quia cum remissio peccati mortalis non fiat sine conuersione ad Deum, nec sine infusione diuinæ gratiae; per quodcumque peccatum mortale autem homo maneat auersus à Deo & diuina gratia priuatus, sequeretur, eundem simul esse conuersum ad Deum, & auersum à Deo: gratiâ diuinâ locupletatum simul esse; & eadem prauitatem: quod absurdum est.

100. Ceterum istud extenditur quoque ad ea peccata de quibus Poenitens dubitat an sint mortalia; prout patet per dicta sub initium huius capituli: ac pari, imò & maiori ratione, ad ea quae ipse omnino putat esse mortalia, quamuis non sint: aut quae putat à se perpetrata esse, cum mortalia sint, quamuis non perpetraverit. Extenditur etiam, tam ad peccata quae extra confessionem iam sunt nota Confessario, quam ad ea quae ignota sunt. Tam enim illa, quam haec de necessitate confitenda esse sententia est communis, ut notat *Syluester in verbo Confessio 2. quest. 3.* Rationemque addit, quod peccata non sint manifesta Confessario in forma iudicij interioris, in quantum ipse est Dei Vicarius: quasi dicat, quod talia peccata non sint nota Sacerdoti in foro Sacramenti poenitentiae: atque omnè peccatum in aliquo foro iudicandum, debeat in eodem foro esse notum. Cui argumento *Canus in Relect. de poenit. part. 5.* haec addit. Tum quod talia peccata, ut per Sacramentum remittantur, requirant abolitionem, & haec requirant eorum confessionem, tantquam materiam cui illa tanquam forma applicetur. Tum quod si peccator non confiteatur talia peccata, nequeat Confessario innotescere, an ille de eis poeniteat & proponat

nat emendationem: unde ne poterit idem confessarius discernere an absoluerit debeat, vel ligare.

Adverte tamen ex Nauarr. in precedentium. 60. in hac re a iam esse rationem circumstantiarum: quam principalium peccatorum: quia enim hæc confitens, illas quoque implicite confitetur; si Confessario erudito iam fiat nota, non esse necesse de illis explicite confiteri. Sic, inquit ille, Sacerdos vel Monachus, qui confitetur se peccatum aliquod admisisse quod voto suo, vel statui directè sit contrarium: Confessario qui probè nouit ipsum esse Sacerdotem vel Monachum, non tenetur confiteri personæ circumstantiam, quamuis in infinitum aggrauet id ipsum peccatum, mutando speciem.

Adverte vero ex Medina in Cod. de confess. quest. 3. videri probabile, quod sufficere possit ad integritatem confessionis, quoad ea quæ iam sufficienter nota sunt Confessario, vt dicat Penitens: Accuso me Pater de illis peccatis quæ scis me commisisse. Sic, inquit ille, si mulier non habet alia peccata confitenda quam ea quæ cum suo Confessario commisit, satisfacit dicendo, Confiteor & deo me peccasse in illis quæ nosti me tecum commisisse. Item si aliquis extra confessionem verbo vel scripto omnem suam vitam peccaminosam Sacerdoti detexit, tanquam narrans historiam: volens postea ab illo absolui, facit satis si in illis omnibus, quæ reulit se reum esse eidem Confessario fateatur, poteritque absolui. Cuius doctrinæ fundamentum est, quod non videatur ad aliud necessaria peccatorum confessio explicita; nisi vt Sacerdos integram habeat notitiam de peccatis super quibus sententiam absolutiuam debet proficere. Vnde si Sacerdos habeat aliud sufficientem peccatorum Penitentis notitiam, ipseque Penitens se omnium illorum quæ Sacerdos nouit reum esse fateatur: siue ea cognouerit ex reuelatione ipsi vel alteri facta, siue ex facti euidencia, siue aliunde; id habendum est pro confessione ad hoc sufficiente, vt tali Confessario absolui possit is, qui se de illis cum dolore confiteri ait, & deprehenditur. Quanquam de consilio melius est integram de nouo confessionem instituire

< Ex dictis ad iudicandum de integritate confessionis (ex qua potissimum, & ex cõditione pendet validitas illius) hæc proposito statuitur. Ad confessionis integritatem spectare, vt Penitens confiteatur omnia & singula peccata mortalia, quæ post factam diligentem conscientie discussionem memoriæ occurrerint; siue cogitatione tantum perpetrata sint, siue verbo, siue opere: siue publica sint & nota, siue secreta; item que ea de quibus dubitat an mortalia sint necne: aut quæ putat esse mortalia, quamuis reuera non sint: aut quæ putat se fecisse, etiam si reuera non fecerit: ita tamen vt confiteatur dubia tanquam dubia, certa tanquam certa, incerta tanquam incerta, & ea de quibus timet tanquam de eiusmodi.

POSTERIOR PARS CAPITIS.

In qua explicantur quæ sunt dubia.

S V M M A R I V M.

- 104 Peccata ante baptismum commissa, non sunt materia confessionis sacramentalis.
- 105 De obligatione Monachorum Benedicinarum ad confessionem menstruan.
- 106 Ab ea non excusatur Monachus habens tantum peccata venialia.
- 107 Solutio rationum contrariarum.
- 108 Non potest lege humana induci obligatio ad iterandam confessionem iam rite factam.
- 109 Solutio obiectionis in contrarium.
- 110 Doctrina Caietani, quod quadam peccatorum species non sunt de necessitate exprimende in confessione.
- 111 Fundamentum talis doctrinæ.
- 112 Contraria sententia tenenda, & cur.
- 113 Excepto casu, in quo diuersitas peccatorum obscurior esset, & eadem a confessario quam a Penitente ignoraretur.
- 114 Et casu in quo diuersitas esset tantum physica, non vero moralis.
- 115 Is qui determinate scit peccatorum suorum numerum tenetur illum determinate exprimere.

Valerij Tom. 1. Pars II.

V 3

Secun-

116 Explicandus est numerus peccatorum, non narrando hæc sigillatim ac seorsim, sed dicendo simul totum ipsum numerum.

117 Non explicatur sufficienter per verbum læpe, frequenter, aut multoties.

118 Affectus committendi peccatum intermissus & repetitus, non explicatur sufficienter, confitendo tantum ipsam commissionem.

119 Quas actiones peccati comites opus sit in confessione exprimere.

120 Qui scire potuit suorum peccatorum mortalium certum numerum, peccat mortaliter non confitendo illum.

121 Quomodo satisfiat præcepto confitendi peccatorum numerum, cum is certo sciri non potest.

122 Qui consuetudinem habuit committendi aliquod peccatum, qua ratione eidem præcepto satisfacere possit.

123 Duæ conditiones quibus eadem ratio est temperanda.

124 Solitudo mediocris in inquirendo numero certo peccatorum, sufficere potest ad satisfaciendum dicto præcepto.

125 Penitens quocumque modo confitendi peccatorum suorum numerum vt aut intentionem debet habere declarandi omnia quantum est in sua potestate.

126 Quid agendum sit, cum deprehensus fuerit error commissus confitendo vero similem numerum peccatorum.

127 Circumstantie aggrauantes ex vno genere in aliud genus: vel ex vna specie in aliam speciem.

128 De circumstantia virginis ætatis, an sit exprimenda in confessione de peccato carnis.

129 Circumstantie multiplicantes peccatum intra eandem speciem, vel facientes mortale de non peccato vel tantum veniale.

130 Circumstantie aggrauantes aut minuentes tantum venialiter.

131 Circumstantias diminuentes in infinitum non confiteri scienter, peccatum est mortale.

132 Circumstantia aggrauans peccatum intra eandem speciem exprimenda est in confessione, si illud de veniali faciat mortale.

133 Fundamentum, opinionis, quod de necessitate exprimi debeant circumstantie aggrauantes in infinitum in vna eandem speciem.

134 Fundamentum contrarie opinionis.

135 Quid tenendum sit in praxi.

136 Eversio fundamenti prioris opinionis.

137 Duo casus quorum exceptione restringenda est posterior opinio.

138 Quando consuetudo peccandi sit exprimenda in confessione.

139 Quomodo vt de specie, sic & de numero peccatorum iudicetur ex circumstantiis.

140 Notabile de confessione rusticorum, quo ad circumstantias & numerum peccatorum.

141 Ad confitendum sufficienter circumstantiam, que per obliuionem omissa est, non est necesse repetere peccatum quod ipsa aggrauauit.

142 Confirmatio eius rei.

143 Circumstantiarum sicut & peccatorum non modo numerus, sed etiam species est exprimenda cum sua varietate, si sit varia.

H Actenus de iis quæ certa videntur, sequitur vt dubia proponamus & explicemus.

Primum dubium, An peccata mortalia ante baptismum commissa, confitenda sint de necessitate.

AD hoc paucis respondetur cum Medina in Cod. De confess. quest. 5. sub finem, non esse audiendum Angelum de Clauasio verbo confessio 2. num. 2. cum dixit talia peccata esse de necessitate confitenda. Nam pœnitentiæ Sacramentum, est secunda post naufragium tabula: seu remedium aduersus peccata mergentia nos in interitum institutum pro tempore quo illis delendis baptisimus non potest amplius vti esse; vt non potest cum commissa sunt in illius susceptione; vel post illius susceptionem; quia baptisimus nequit iterari. Peccata mortalia igitur de quibus est ex necessitate confitendum: sunt commissa aut sumendo baptisimum indebitè (verbi gratia: siue firmo proposito noue vite) aut post baptisimum ipsum susceptum. Accedit ad confirmationem: tum vti Ecclesiæ, nec talem confessionem exigentis, nec imponentis satisfactionem pro peccatis commissis ante baptismum; etiam si exigat illorum detestationem cum firmo proposito emendationis: tum etiam authoritas Concilij Trident. sess. 14. cap. 2. vbi proposita doctrina satis clare traditur.

104.